

Depot voor Onmogelijke Archeologie

Pontus Dippel hield zijn voorhoofd tegen de scanner naast de lift. Hij wilde nog één laatste ronde doen voordat hij naar huis ging. Hier in de kelder lagen de meest zeldzame, waardevolle voorwerpen opgeslagen, afkomstig uit alle uithoeken van de wereld. Die waren veilig opgeborgen in het Depot voor Onmogelijke Archeologie onder het Instituut voor Posthumaan Onderzoek.

Een groene straal ging knipperend over zijn voorhoofd en de liftdeur schoof open met een *ping*. Pontus stapte in de lift. Twee bewaak-o-bots reden achter hem aan en de deur sloot achter hen.

Toen de liftdeur weer openging, bevonden ze zich ver onder de grond. Hij liep een donkere gang in en bleef staan voor een stevige deur van gepantserd staal. Pontus en de bewaak-o-bots merkten geen van drieën de donkere figuur op die achter hen materialiseerde.

Pontus hield zijn voorhoofd tegen een volgende scanner. ‘Welkom,’ zei een computerstem.

De deur gleed open met een zacht *swoesj*.

Opeens zei een van de bewaak-o-bots: ‘HALT!’

Pontus draaide zich razendsnel om. Hij zag een gedaante die op hen af kwam lopen.

De gedaante was niet goed te zien in de donkere gang, maar het was een vrouw. Een deel van haar zwarte, war-rige haarlokken was voor haar gezicht gedrapeerd en in haar grijnzende mond waren gele tanden zichtbaar. Aan het uiteinde van haar linkerarm zag hij vaag iets glanzen.

‘HALT!’ zei de bewaak-o-bot nog een keer.

Maar de vrouw liep gewoon door. Ze bracht met een snel gebaar haar linkerhand omhoog en er kwam een straal uit die de beide robots in rook liet opgaan.

‘Nee...’ fluisterde Pontus ‘... dat kan niet.’ Hij hield zijn handen in een afwerend gebaar voor zich. ‘Dat is onmogelijk. Jij bent toch... dood!’

Pontus schudde ongelovig zijn hoofd en liep achterwaarts de donkere ruimte in.

De vrouw volgde hem en deed de deur achter hen dicht.

Hoofdstuk 1

William keek naar de rode lamp aan het plafond. Er stond met vette letters LIVE op. Hij voelde de hitte van de felle studiolampen.

Hij wierp een blik op een gestreste mevrouw met een headset. Ze stond niet ver bij hem vandaan. Achter haar liepen technici op en neer met dikke kabels en spotlights. William hield haar goed in de gaten. Als zij haar duim naar hem zou opsteken, was het zijn beurt.

Zijn eerste televisieoptreden.

Hij had zich in zijn wildste fantasieën niet kunnen voorstellen dat hij ooit in een situatie als deze terecht zou komen. Het leek wel of alles op zijn kop stond. Het grootste deel van zijn leven had hij onder een valse naam op een geheim adres gewoond en nu wist opeens bijna iedereen wie hij was. Of ze hadden in ieder geval van hem gehoord. Vanavond zou hij op de nationale televisie komen omdat hij de moeilijkste code ter wereld had gekraakt. Hij begon zo langzamerhand een beroemdheid te worden en hij wist niet zeker of hij dat wel leuk vond.

De vrouw met de headset stak haar duim op.

Aan de andere kant van de coulissen klonk applaus

en mensen riepen zijn naam. Het had iets dreigends dat een paar honderd mensen die hij niet kende zijn naam schreeuwden. William verstijfde.

‘William Wenton... waar blijf je?’ hoorde hij de stem van de presentator roepen vanaf het podium. ‘Misschien heeft hij een of andere code gevonden die hij eerst moet kraken.’

Het publiek lachte.

Iemand begon zijn naam te roepen: ‘Wil-li-am... Wil-li-am...’

Al gauw riepen een paar honderd stemmen in koor: ‘WIL-LI-AM... WIL-LI-AM... WIL-LI-AM...’ De mensen klaptten in de maat en stampten met hun voeten op de vloer.

De headset-mevrouw kwam op hem af lopen en gebardeerde dat hij moest opschieten. Ze keek niet vrolijk. William haalde diep adem en glipte door een opening in het doek het podium op. Het felle licht scheen in zijn gezicht en hij bleef staan. Het publiek barstte in luid gejuich uit. Hij probeerde rond te kijken, maar hij was volkomen verblind door de felle spotlights.

‘Deze kant op!’ riep de presentator ergens in al dat licht.

William begon te lopen, maar hij bleef met zijn voet haken achter een kabel en viel languit op de vloer.

Een paar mensen slaakten een kreet van schrik.

Maar er was ook iemand die lachte.

William herkende die lach onmiddellijk. Dat was Viktor Hansen die zichzelf had uitgeroepen tot genie en

supercodekraker. En William had dat zelfuitgeroepen genie verslagen toen hij de Onmogelijkheid had opgelost, de allermoeilijkste code ter wereld. Viktor Hansen lachte zo hard dat hij er buiten adem van raakte.

William wikkelde zijn voet los uit de kabel en krabbelde overeind.

‘Ik hoop dat je verzekerd bent,’ grapte de dikkige presentator die naar hem toe dribbelde om hem overeind te helpen.

William keek verward op naar Ludo Kläbbert, die zijn stralend gebleekte tanden bloot lachte in een brede grijns. Ludo was de presentator geweest op de Onmogelijkheids-tentoonstelling, waar William de code had gekraakt die zijn leven volkomen op zijn kop had gezet. Daarna had hij hem niet meer gezien.

Ludo nam William mee naar de bank en gebaarde dat hij moest gaan zitten. Zodra zijn blik die van William kruiste, hield Viktor Hansen op met lachen. Hij werd op slag serieus, staarde William met tot spleetjes geknepen ogen aan en schoof zo ver mogelijk naar de andere kant van de bank.

Ludo kroop achter zijn tafel, liet zich in zijn stoel vallen en glimlachte. Zo bleef hij een poosje zitten.

William keek naar de twee televisiecamera’s die heen en weer reden over de vloer. Eén ervan was recht op hem gericht, hij zag zichzelf op een beeldscherm aan de rand van het podium. Hij was altijd al bleek, maar in dat felle licht zag hij er extra ongezond uit.

‘Hoe voelt het, William... om hier te zitten naast de man die je een paar maanden geleden zo verschrikkelijk hebt vernederd?’ vroeg Ludo.

William keek naar Viktor, die zijn armen en benen over elkaar had geslagen en met heel zijn lijf weerzin uitstraalde. Het was nooit Williams bedoeling geweest om wie dan ook te vernederen.

‘Nou, hoe voelt dat?’ herhaalde Ludo ongeduldig.

‘Ik weet het niet,’ zei William. ‘Het was helemaal niet mijn bedoeling om die code te kraken.’

‘Het was niet je bedoeling om de code te kraken,’ zei Viktor. ‘Hoe kan iemand zo’n moeilijke code kraken als hij dat eigenlijk niet wil?’

‘Viktor heeft wel een beetje gelijk,’ zei Ludo met een blik op William. ‘Hoe kon jij in godsnaam de Onmogelijkheid per ongeluk oplossen?’

William wist niet wat hij moest zeggen, dus hij zei maar niets. Hij had zich kunnen verdedigen door te vertellen over het luridium. Hij had kunnen uitleggen dat zijn lichaam voor negenenveertig procent uit dat hightech supermetaal bestond. Een metaal dat ervoor zorgde dat hij in een soort van trance de moeilijkste codes kon oplossen.

‘Ik denk dat hij de oplossing van tevoren wist,’ zei Viktor met een wantrouwige blik op William.

‘Is dat waar, William?’ vervolgde Ludo. ‘Wist jij de oplossing van tevoren?’

‘Nee... Ik wist de oplossing niet,’ zei William. Hij keek naar het publiek dat muisstil op het puntje van zijn stoel

zat. ‘Dat is echt waar. Ik wist van niets. Het gebeurde gewoon...’

Er viel een ijzige stilte die eindeloos leek te duren. Toen klapte Ludo in zijn handen en grijnsde. ‘We moeten ons niet zo laten meeslepen, want dan vergeten we waarvoor we hier *eigenlijk* zijn,’ lachte de presentator terwijl hij van zijn stoel sprong en naar het studiopubliek wees. ‘Zijn jullie er klaar voor?’

Het publiek barstte in luid applaus uit.

‘Ben je klaar voor een uitdaging?’ vroeg Ludo op William wijzend.

‘Eh...’ aarzelde William. Niemand had iets over een uitdaging gezegd tegen hem.

‘Mooi zo,’ jubelde Ludo en hij knipte in zijn mollige vingers.

Een mevrouw met een stijve glimlach in een lange zilveren jurk kwam tevoorschijn vanachter het doek. Ze duwde een tafeltje op wieltjes voor zich uit waarop een grote zilveren schaal met een deksel stond.

William vroeg zich af wat er onder dat deksel zou liggen. Het kon van alles zijn, maar het had vast iets met codes te maken.

Ludo draaide zich om naar het publiek. ‘Zijn jullie er klaar voor?’ riep hij weer. Hij wees naar de drummer van de huisband naast het podium. Er klonk een opgewonden tromgeroffel. Het publiek barstte opnieuw in gejuich uit.

‘Wat vinden jullie ervan,’ riep Ludo tegen het publiek. ‘Moeten we Viktor Hansen een tweede kans geven?’

Het publiek antwoordde met een JAAA! dat zo luid was dat de vloer ervan trilde.

Ludo wees naar de deksel en zei: ‘Willen jullie zien wat hieronder zit?’

‘JAAAAAAAA!’ schreeuwde het publiek nog harder. En met een dramatisch gebaar pakte Ludo de deksel bij het handvat en tilde hem op.

Er ging een zucht door het studiapubliek.

William kon zijn ogen niet geloven. Er stonden twee kleurige kartonnen dozen. Daarop stond in grote, glimmende gouden letters: *de Moeilijkheid*. Onder die letters zat een doorzichtig venstertje waardoor je de inhoud van de doos kon zien. Het was een langwerpige plastic cilinder die erg leek op de Onmogelijkheid, de puzzel waarmee William Viktor Hansen had verslagen.

‘Zie je waar dit op lijkt?’ riep Ludo, en hij glimlachte naar William. Ludo hield een van de dozen omhoog zodat het publiek het ook kon zien. ‘Vanaf morgen zijn deze te koop in alle speelgoedwinkels in het land,’ zei hij. Een opgewonden zucht ging door het publiek.

William was met stomheid geslagen. Hij keek naar de doos die nog op het tafeltje stond. Hij kon het niet geloven. Een speelgoedvariant van de Onmogelijkheid.

‘Wie wil twee van de beste codekrakers van de wereld tegen elkaar te zien strijden om uit te maken wie de Moeilijkheid het snelst kan oplossen?’

Het publiek barstte los in uitzinnig gejuich.

William wierp een blik op Viktor, die helemaal aan het

andere uiteinde van de bank zat en zelfvoldaan lachte. Wilden de mensen echt dat zij tegen elkaar zouden strijden om iets op te lossen wat in spéélgoedwinkels verkocht zou worden?

Ludo Kläbbert stak zijn handen in de lucht als teken dat het publiek stil moest zijn. Toen draaide hij zich om naar William. ‘Nou, wat dacht je ervan, William? Ben je klaar voor de uitdaging?’

William keek naar het publiek. Toen nog een keer naar Viktor. Hij had het gevoel dat hij in de val was gelopen. Niemand had hem verteld dat het een wedstrijd zou zijn. Viktor grijnsde naar hem, William had het gevoel dat hij er wel vanaf wist. Ze hadden hem erin laten lopen en nu kon hij niet meer weggomen.

‘Maar ze zijn niet eens echt,’ protesteerde William.

‘Prima,’ onderbrak Ludo hem. ‘En wat dacht jij ervan, Viktor?’

Viktor Hansen trok zijn leren jasje uit, gooide zijn paardenstaart over zijn schouder en riep: ‘IK BEN ALTIJD IN VOOR EEN GOEDE PUZZEL!’ Hij liet zijn vingers knakken.

‘De regels zijn simpel,’ zei Ludo. ‘Wie de Moeilijkheid het eerst heeft opgelost, heeft gewonnen.’

Ludo knikte naar de mevrouw in de zilveren jurk. Die maakte de dozen open en legde de cilinders voor de beide deelnemers op tafel. Ludo stak zijn arm op, alsof hij het startsein wilde geven voor een autorace en keek naar het publiek. Hij draaide zich om naar William en Viktor.

‘Zijn jullie er klaar voor?’

Viktor knikte.

William wilde weer protesteren, maar hij gaf het op. Ja, ze hadden hem erin laten lopen om iets te doen wat hij niet wilde, maar nu was het eenmaal zo... Hij kon er niet meer onderuit. Het kostte hem een fractie van een seconde om zich erop in te stellen, hij keek naar de puzzel die voor hem lag en knikte. 'Ik ben klaar.'

'MOOI ZO,' riep Ludo. Hij telde af: 'DRIE... TWEE... ÉÉN!'

Zijn mollige arm hing nog even stil in de lucht. Toen liet hij hem vallen en riep hij: 'GO!'

Met een razendsnelle beweging griste Viktor de cilinder die voor hem op de tafel lag naar zich toe.

William deed hetzelfde. Hij voelde meteen dat het speelgoedding niet van dezelfde kwaliteit was als de Onmogelijkheid. De onderdeeljes waren van plastic en hij was veel lichter. De cilinder bestond uit kleine vierkantjes die je heen en weer kon schuiven. In ieder vierkantje zat een symbooltje. Hij moest de vierkantjes in een bepaalde volgorde verschuiven om de code op te lossen.

William keek naar Viktor Hansen, die al een heel eind op weg was. Zijn lange vingers vlogen in razend tempo over de cilinder en draaiden en keerden hem. Viktor ging zo op in wat hij aan het doen was dat er een druppel kwijl aan zijn onderlip hing.

William deed zijn ogen dicht en concentreerde zich, zoals hij altijd deed als hij codes kraakte. Hij wachtte rustig tot het luridium in zijn lichaam het van hem zou overnemen.